

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

zo 14. apríla 2021 *

„Hospodárska a menová politika – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami – Článok 4 ods. 1 písm. d) a článok 4 ods. 3 nariadenia (EÚ) č. 1024/2013 – Výpočet ukazovateľa finančnej páky – Čiastočné odmietnutie zo strany ECB povoliť vylúčenie expozícií spĺňajúcich určité podmienky – Článok 429 ods. 14 nariadenia (EÚ) č. 575/2013 – Nepreskúvanie všetkých relevantných skutočností prejednávanej veci – Právna sila rozhodnutej veci – Článok 266 ZFEÚ“

Vo veci T-504/19,

Crédit lyonnais, so sídlom v Lyone (Francúzsko), v zastúpení: A. Champsaur a A. Delors, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: J. Poscia, R. Ugena a F. Bonnard, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, advokát,

žalovaná,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia ECB, ECB-SSM-2019-FRCAG-39 z 3. mája 2019, prijatého podľa článku 4 ods. 1 písm. d) a článku 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), a článku 429 ods. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1) v rozsahu, v akom nepovoľuje žalobkyni vylúčiť z výpočtu jej ukazovateľa finančnej páky niektoré expozície,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: V. Tomljenović, predsedníčka komory, sudcovia F. Schalin a I. Nömm (spravodajca),

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. decembra 2020,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Žalobkyňa, Crédit lyonnais, je akciová spoločnosť založená podľa francúzskeho práva, ktorá má povolenie ako úverová inštitúcia. Je dcérskou spoločnosťou Crédit agricole SA. Z tohto titulu podlieha priamemu prudenciálnemu dohľadu Európskej centrálnej banky (ECB).
- 2 Dňa 5. mája 2015 Crédit agricole požiadala ECB vo svojom mene a v mene subjektov skupiny Crédit agricole, ktorej súčasťou je žalobkyňa, o povolenie vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky expozície, ktoré predstavujú sumy týkajúce sa regulovaných produktov tejto banky, ktoré však mala povinnosť previesť na Caisse des dépôts et consignations (Štátna depozitná pokladňa, ŠDP), francúzsku verejnoprávnu inštitúciu, podľa článku 429 ods. 14 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1).
- 3 Dotknutými produktmi sú vkladná knižka A, ktorú upravujú články L.221-1 až L.221-9 francúzskeho code monétaire et financier (Menový a finančný zákonník, ďalej len „MFZ“), ľudová vkladná knižka (ĽVK), ktorú upravujú články L.221-13 až L.221-17-2 MFZ a vkladná knižka spoločného trvalo udržateľného rozvoja (VKSTUR), ktorú upravuje článok L.221-27 MFZ. Podľa článku L.221-5 MFZ bol podiel na celkových vkladoch vybraných v súvislosti s vkladnou knižkou A a VKSTUR centralizovaný v sporiteľskom fonde, ktorý spravuje ŠDP. Podľa článku R.221-58 MFZ to platí aj pre ĽVK.
- 4 ECB prijala 24. augusta 2016 rozhodnutie ECB/SSM/2016-969500TJ5KRTCJQWXH05/165 podľa článku 4 ods. 1 písm. d) a článku 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), ako aj článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, ktorým nepovolila spoločnosti Crédit agricole vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky expozície voči ŠDP tvorené časťou súm vložených v súvislosti s vkladnou knižkou A, VKSTUR a ĽVK, ktoré bola povinná na ňu previesť. ECB sa v tomto rozhodnutí v podstate domnievala, že zo znenia článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že príslušné orgány – ktoré ona nahrádza na základe uplatnenia nariadenia č. 1024/2013 – majú diskrečnú právomoc, ktorá im umožňuje vylúčiť alebo nevyklúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky expozície, ktoré spĺňajú podmienky stanovené v tomto ustanovení. ECB nevyhovela žiadosti spoločnosti Crédit agricole, keďže sa domnievala, že sumy prevedené na ŠDP zostali expozíciami relevantnými pre výpočet jej ukazovateľa finančnej páky.
- 5 ECB sa opierala o tri dôvody. Prvý dôvod bol založený na vyúčtovaní zhromaždených úspor. Druhý dôvod pozostával zo zmluvnej povinnosti Crédit agricole vrátiť vklady zákazníkov bez ohľadu na to, či jej ŠDP vráti finančné prostriedky, ktoré na ňu previedla. Tretí dôvod sa zakladal na existencii časového odstupu medzi vykonaním úprav medzi stanoviskami Crédit agricole a ŠDP na účely obnovenia rovnováhy. ECB sa domnievala, že počas tohto časového úseku mohla Crédit agricole v očakávaní prevodu prostriedkov pochádzajúcich od ŠDP pristúpiť k núdzovému predaju aktív. ECB z týchto dôvodov vyvodila, že mechanizmus prevodu zo ŠDP na Crédit agricole vykazuje znaky nedokonalosti, takže vyvolával prudenciálne obavy odôvodňujúce zamietnutie jej žiadosti.
- 6 Všeobecný súd svojím rozsudkom z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472), zrušil rozhodnutie ECB uvedené v bode 4 vyššie. Rozhodol, že v prípade prvých dvoch dôvodov, ktoré uviedla ECB, došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu a že pri treťom dôvode došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.
- 7 Crédit agricole 26. júla 2018 znovu požiadala vo svojom mene, ako aj v mene viacerých subjektov skupiny Crédit agricole vrátane žalobkyne, o povolenie vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky sumy, ktoré bola povinná previesť na ŠDP.

- 8 Dňa 21. februára 2019 ECB oznámila Crédit agricole návrh rozhodnutia priznávajúceho uplatnenie požadovanej výnimky voči Crédit agricole, ako aj voči všetkým subjektom skupiny Crédit agricole s výnimkou žalobkyne, ktorej chcela ECB priznať iba čiastočnú výnimku.
- 9 Crédit agricole 6. marca 2019 predložila svoje pripomienky k návrhu rozhodnutia.
- 10 Dňa 3. mája 2019 ECB prijala rozhodnutie ECB-SSM-2019-FRCAG-39 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa článku 4 ods. 1 písm. d) a článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.
- 11 ECB napadnutým rozhodnutím povolila vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky Crédit Agricole a subjektov skupiny časti súm vložených v súvislosti s vkladnou knižkou A, VKSTUR a ĽVK, ktoré boli povinné previesť na ŠDP, s výnimkou žalobkyne, ktorej túto výnimku priznala len do výšky 66 %.
- 12 ECB sa v bode 2.1 napadnutého rozhodnutia domnievala, že podmienky stanovené v článku 429 ods. 14 písm. a) až c) nariadenia č. 575/2013 boli splnené z dôvodov, že ŠDP treba predovšetkým považovať za subjekt verejného sektora, ďalej, že s expozíciami voči ŠDP sa na prudenciálne účely zaobchádzalo v súlade s článkom 116 ods. 4 toho istého nariadenia a napokon, že existovala povinnosť previesť podiel úspor vložených v súvislosti s vkladnou knižkou A, VKSTUR a ĽVK na ŠDP na účely financovania investícií všeobecného záujmu. ECB v podstate tiež zdôraznila, že tieto podmienky neboli splnené, pokiaľ ide o časť regulovaných úspor, pri ktorej neexistovala povinnosť prevodu na ŠDP bez ohľadu na účel ich použitia.
- 13 ECB v bode 2.2 napadnutého rozhodnutia v prvom rade pripomenula, že priznanie diskrečnej právomoci príslušným orgánom pri vykonávaní článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 im umožňuje rozhodnúť sa medzi dvoma cieľmi, ktoré pozostávajú na jednej strane z rešpektovania logiky ukazovateľa finančnej páky, podľa ktorej má výpočet tohto ukazovateľa zahŕňať celkovú mieru expozície úverovej inštitúcie bez zváženia rizika, a na druhej strane umožniť, aby niektoré expozície s osobitne nízkym rizikovým profilom, ktoré nevyplývajú z investičnej voľby úverovej inštitúcie, neboli relevantné pre výpočet ukazovateľa finančnej páky a mohli byť z neho vylúčené.
- 14 ECB v druhom rade zdôraznila, že časový odstup na vykonanie úprav medzi stanoviskami úverových inštitúcií a ŠDP predstavuje pre úverové inštitúcie určité riziko v rozsahu, v akom tieto zostávajú zodpovedné za vklady voči sporiteľom a v akom by ich povinnosť vrátiť ich ešte pred prevodom súm ŠDP mohla priviesť k predaju veľmi likvidných aktív alebo k núdzovému predaju aktív s momentálnym odpisom. Vyzdvihla skutočnosť, že význam tohto rizika závisí od koncentrácie expozícií voči ŠDP a že z tohto dôvodu zvýšená alebo masívna koncentrácia expozícií voči ŠDP sa mala prinajmenšom čiastočne odraziť v ukazovateli finančnej páky.
- 15 V treťom rade ECB na účely vyváženia dvoch cieľov uvedených v bode 13 vyššie sledovala metódu zohľadňujúcu po prvé kreditnú kvalitu ústrednej správy, po druhé riziko núdzového predaja a po tretie posúdenie koncentrácie predmetných expozícií. Táto metóda viedla k tomu, že celkové percento vylúčenia, ktoré priznala ECB, bolo o to vyššie, čím boli prudenciálne riziká nižšie.
- 16 Pokiaľ ide o kreditnú kvalitu francúzskej ústrednej správy, ECB v bode 2.2.1 napadnutého rozhodnutia uviedla, že neexistovali prudenciálne problémy, ktoré by odôvodnili, aby nevyhovela žiadosti o vylúčenie expozícií voči ŠDP z výpočtu ukazovateľa finančnej páky. Konštatovala však, že rating priznaný Francúzskej republike externými ratingovými agentúrami (OEEC) nebol najvyšší možný a že kótovanie swapov na úverové zlyhanie na päť rokov dohodnutých Francúzskou republikou uvádzalo pravdepodobnosť platobnej neschopnosti, ktorá nebola nulová.
- 17 Pokiaľ ide o riziko núdzových predajov, ECB v bode 2.2.2 napadnutého rozhodnutia po prvé uviedla, že časový odstup na vykonanie úprav stanovísk so ŠDP môže mať za následok, že úverová inštitúcia bude musieť vykonať tieto predaje na účely vyplatenia vkladateľov v očakávaní prevodu finančných prostriedkov zo strany ŠDP. Po druhé domnievala sa, že hoci lehota kratšia ako päť dní predstavovala

takmer okamžitý prevod, zahrňajúc iba obmedzené riziko núdzových predajov, desaťdňový systém na úpravu stanovísk so ŠDP vyžadoval lehotu, ktorá mohla trvať až desať dní. Po tretie ECB na jednej strane uviedla, že počas nedávnych bankových kríz bolo 10 až 30 % vkladov úverovej inštitúcie – aj zaručených – vybraných v lehote kratšej ako päť dní a na druhej strane, v podstate, že vkladná knižka A mala likvidnejší charakter ako sporiaci účet. Po štvrté ECB zdôraznila, že hoci rozhodnutím z 24. augusta 2016 uznala, že časový odstup na vykonanie úprav so stanoviskami ŠDP nebol dôvodom rizika likvidity, došlo k tomu v rámci posúdenia požiadaviek na krytie likvidity, ktoré sa líšilo od posúdenia ukazovateľa finančnej páky. Po piate, a pokiaľ ide konkrétnejšie o žalobkyňu, ECB uviedla, že výber 30 % úspor za menej ako päť dní by predstavoval sumu 5,4 miliardy eur.

- 18 Pokiaľ ide o posúdenie koncentrácie expozícií voči ŠDP, ECB v bode 2.2.3 napadnutého rozhodnutia po prvé zdôraznila existenciu mechanizmu solidarity v rámci skupiny Crédit agricole stanovujúcu zákonnú povinnosť medzi zoskupenými subjektmi poskytnúť si podporu vo forme kapitálu a hotovosti, ktorý odôvodňoval, že riziko koncentrácie pre zoskupené subjekty bolo hodnotené na úrovni skupiny. Vyvodila z toho, že neexistovalo riziko koncentrácie v zmysle článku 81 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338).
- 19 Po druhé, pokiaľ ide konkrétnejšie o žalobkyňu, uviedla, že na túto sa nevzťahoval mechanizmus solidarity skupiny Crédit agricole a že z tohto dôvodu riziko koncentrácie malo byť, pokiaľ ide o ňu, preskúmané na subkonsolidovanom základe. V rozsahu, v akom ukazovateľ expozícií žalobkyne voči ŠDP z hľadiska vlastných zdrojov kategórie 1 bol 134 % v roku 2015 a 231 % v roku 2018, ECB konštatovala existenciu rizika koncentrácie expozícií voči ŠDP.
- 20 ECB dospela k záveru, že na účely zmiernenia dopadu masívneho výberu vkladov na kapitál bolo vhodné zahrnúť určitú úroveň expozícií voči ŠDP do výpočtu ukazovateľa finančnej páky žalobkyne, ktorú stanovila na 34 %.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 21 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súd 12. júla 2019 podala žalobu, na základe ktorej začalo toto konanie.
- 22 Dňa 30. júna 2020 Všeobecný súd požiadal ECB o informácie v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 jeho rokovacieho poriadku. V nadväznosti na pripomienky predložené žalobkyňou 28. septembra 2020 k odpovedi ECB boli ECB položené doplňujúce otázky 15. októbra 2020.
- 23 Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol na základe návrhu sudcu spravodajcu o začatí ústnej časti konania.
- 24 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté na pojednávaní zo 7. decembra 2020.
- 25 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom jej nepovoľuje vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky 34 % jej expozícií voči ŠDP,
 - uložil ECB povinnosť nahradiť trovy konania.

- 26 ECB navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 27 Žalobkyňa svojou žalobou spochybňuje zákonnosť napadnutého rozhodnutia prijatého na základe článku 4 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 1024/2013 a článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.
- 28 Podľa článku 4 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 1024/2013 je ECB poverená „zabezpečovať dodržiavanie súladu s aktmi uvedenými v článku 4 ods. 3 prvom pododseku, ktorými sa voči úverovým inštitúciám stanovujú prudenciálne požiadavky v oblastiach požiadaviek na vlastné zdroje, sekuritizácie, obmedzení veľkých expozícií, likvidity, pákového efektu a podávania správ a zverejňovania informácií o týchto záležitostiach“. Navyše vzhľadom na to, že žalobkyňa patrí do skupiny podliehajúcej priamemu prudenciálnemu dohľadu ECB, výkon tejto úlohy spadá priamo pod ňu a nie pod vnútroštátne orgány v rámci jednotného mechanizmu dohľadu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, T-122/15, EU:T:2017:337, bod 63).
- 29 Podľa článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1024/2013 „ECB na účely vykonávania úloh, ktorými bola poverená podľa tohto nariadenia, a s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň dohľadu uplatňuje celé príslušné právo Únie“. Do tohto relevantného práva patrí nariadenie č. 575/2013.
- 30 Podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, „príslušné orgány môžu inštitúcii povoliť, aby z veľkosti expozície vylúčila expozície, ktoré spĺňajú všetky tieto podmienky: a) sú expozíciami voči subjektu verejného sektora; b) zaobchádza sa s nimi v súlade s článkom 116 ods. 4; c) vyplývajú z vkladov, ktoré musí inštitúcia na základe právnej povinnosti previesť na subjekt verejného sektora uvedený v písmene a) na účely financovania investícií všeobecného záujmu“.
- 31 Ako bolo pripomenuté v bodoch 10 až 20 vyššie, ECB napadnutým rozhodnutím čiastočne odmietla vyhovieť žiadosti žalobkyne smerujúcej k tomu, aby podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 všetky jej expozície voči ŠDP spočívajúce čiastočne vo vkladoch prijatých ako regulované úspory, ktoré je na ňu povinná previesť, boli vylúčené z výpočtu ukazovateľa finančnej páky. ECB uplatnila metódu zohľadňujúcu po prvé kreditnú kvalitu ústrednej správy, po druhé riziko núdzového predaja a po tretie posúdenie koncentrácie predmetných expozícií. Tieto kritériá boli preskúmané v odôvodneniach uvedených postupne v bodoch 2.2.1 až 2.2.3 napadnutého rozhodnutia.
- 32 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza tri žalobné dôvody.
- 33 Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 266 ZFEÚ. Žalobkyňa v ňom v podstate tvrdí, že tri odôvodnenia uvádzané ECB v napadnutom rozhodnutí nezodpovedajú správne vykonaniu rozsudku z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472). Druhý žalobný dôvod sa týka konkrétne rizika koncentrácie, ktoré predstavujú expozície žalobkyne voči ŠDP. Je v podstate založený na nesprávnom právnom posúdení zo strany ECB. Tretí žalobný dôvod spochybňuje dôvodnosť odôvodnení napadnutého rozhodnutia a je založený na zjavne nesprávnom posúdení zo strany ECB.

O prvom žalobnom dôvode založenom v podstate na porušení článku 266 ZFEÚ

- 34 Žalobkyňa tvrdí, že tri odôvodnenia napadnutého rozhodnutia – a to posúdenie kreditnej kvality ústrednej správy, riziko núdzového predaja súvisiace s desaťročným časovým odstupom medzi vykonaním úprav a vysoká koncentrácia jej expozícií voči ŠDP – na základe ktorých ECB odmietla

vyhovieť v celom rozsahu žiadosti podanej podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 v rozsahu, v akom sa jej týka, boli už preskúmané a zamietnuté Všeobecným súdom v jeho rozsudku z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472), ktorý nadobudol právnu silu rozhodnutej veci. V tejto súvislosti odkazuje na body 61 až 63, 66, 80 a 81 uvedeného rozsudku.

- 35 Podľa prvého odseku článku 266 ZFEÚ inštitúcia, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, je povinná urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhovela zrušujúcemu rozsudku. Tieto ustanovenia upravujú rozdelenie právomocí medzi súdny orgán a správny orgán, podľa ktorého prináleží inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, aby určila, ktoré opatrenia sú potrebné na vyhoviecie zrušujúcemu rozsudku (pozri rozsudok z 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisia, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 36 V tejto súvislosti má podľa ustálenej judikatúry dotknutá inštitúcia na účely toho, aby sa dosiahol súlad so zrušujúcim rozsudkom a aby bol tento rozsudok vykonaný v plnom rozsahu, povinnosť dodržať nielen výrok rozsudku, ale aj dôvody, o ktoré sa výrok bezpodmienečne opiera, v tom zmysle, že sú nevyhnutné na určenie presného zmyslu toho, o čom sa rozhodlo vo výroku. Tieto dôvody totiž jednak presne identifikujú ustanovenie považované za nezákonné a jednak presne vysvetľujú dôvody nezákonnosti zistenej vo výroku a dotknutá inštitúcia musí na ne prihliadnúť pri nahrádzaní zrušeného aktu (rozsudky z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 27; zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 29, a z 13. septembra 2005, Recalde Langarica/Komisia, T-283/03, EU:T:2005:315, bod 50).
- 37 Článok 266 ZFEÚ ukladá dotknutej inštitúcii povinnosť vyhnúť sa tomu, aby v akte, ktorý má nahradiť zrušený akt, boli tie isté nezrovnalosti, ktoré boli konštatované v zrušujúcom rozsudku (rozsudky zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 30, a z 13. septembra 2005, Recalde Langarica/Komisia, T-283/03, EU:T:2005:315, bod 51).
- 38 Napokon treba zdôrazniť, že článok 266 ZFEÚ kladie inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, povinnosť len v hraniciach toho, čo je nevyhnutné na zabezpečenie vykonania zrušujúceho rozsudku (rozsudky zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 30, a z 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisia, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 57). Postup, ktorým sa má nahradiť zrušený akt, sa musí znovu začať presne v bode, kde došlo k protiprávnosti (pozri rozsudky z 29. novembra 2007, Taliansko/Komisia, C-417/06 P, neuvverejnený, EU:C:2007:733, bod 52 a citovanú judikatúru; rozsudok z 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisia, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 58).
- 39 Argumentáciu žalobkyne je vhodné rozdeliť do troch častí podľa toho, či ide o údajné porušenie rozsudku z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472), prostredníctvom odôvodnení uvedených postupne v bodoch 2.2.1, 2.2.2 alebo v bode 2.2.3 napadnutého rozhodnutia.

O dôvode založenom na kreditnej kvalite ústrednej správy (bod 2.2.1 napadnutého rozhodnutia)

- 40 Žalobkyňa pripomína, že výkon rozsudku z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472), vyžadoval, aby ECB preskúmala a určila pravdepodobnosť rizika platobnej neschopnosti Francúzskej republiky. ECB v napadnutom rozhodnutí uznala, že neexistovali osobitné prudenciálne obavy v súvislosti so schopnosťou ústrednej správy splniť svoje povinnosti, a obmedzila sa na zdôraznenie, že rating, ktorý Francúzskej republike udelili OEEC, nebol najvyšší možný a že pravdepodobnosť platobnej neschopnosti nebola nulová. Tieto skutočnosti neumožnili určiť pravdepodobnosť, teda primeraný stupeň pravdepodobnosti platobnej neschopnosti.
- 41 ECB uvádza, že kritérium kreditnej kvality francúzskej správy je iba jedným z kritérií skúmaných v napadnutom rozhodnutí. Dodáva, že v napadnutom rozhodnutí vykonala analýzu pravdepodobnosti tohto rizika platobnej neschopnosti, na základe ktorej udelila Francúzskej republike stupeň kreditnej kvality 1 podľa článku 114 ods. 2 nariadenia č. 575/2013, ustanovenia, na ktoré odkazuje článok 429

ods. 14 prostredníctvom svojho článku 116 ods. 4 ECB pripomína, že dospela k záveru o existencii rizika platobnej neschopnosti, ktoré bolo samo osebe nedostatočné na odôvodnenie zamietnutia požadovaného vylúčenia, ale ktoré nebolo nulové.

- 42 ECB uvádza, že Všeobecný súd zrušil jej analýzu len v rozsahu, v akom na účely zamietnutia žiadosti o vylúčenie rozhodla, že štát sa v zásade a bez preskúmania predmetného prípadu môže nachádzať v platobnej neschopnosti. Vyvodzuje z toho, že na účely zosúladenia sa s požiadavkami rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), jej prislúchalo iba preskúmať riziko platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, keďže otázka o tom, či toto riziko bolo pravdepodobné alebo nie, patrí do výkonu jej diskrečnej právomoci.
- 43 Všeobecný súd uvádza, že v bodoch 59 až 62 a 66 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), bolo konštatované nesprávne právne posúdenie zo strany ECB iba v rozsahu, v akom sa ECB obmedzila na zdôraznenie možnosti platobnej neschopnosti Francúzskej republiky bez preskúmania jej pravdepodobnosti. Vyplýva z toho, že tento rozsudok nebránil ECB zohľadniť v rámci jej analýzy možnosť platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, ale že bola povinná vykonať analýzu pravdepodobnosti tohto rizika.
- 44 Z bodu 2.2.1 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ECB odkázala na dve skutočnosti na účely záveru, že hoci kreditná kvalita francúzskej ústrednej správy nepreukazovala prudenciálne problémy, ktoré by odôvodnili nevyhovenie žiadosti o vylúčenie expozícií voči ŠDP z výpočtu ukazovateľa finančnej páky, riziko platobnej neschopnosti Francúzskej republiky nebolo nulové. Týmito dvoma skutočnosťami sú na jednej strane okolnosť, že rating udelený OEEC tomuto štátu nebol najvyšší možný a na druhej strane okolnosť, že kótovanie swapov úverového zlyhania na päť rokov dohodnutých Francúzskou republikou uvádzalo pravdepodobnosť platobnej neschopnosti 0,611 %.
- 45 Vzhľadom na to, že ECB v napadnutom rozhodnutí vykonala analýzu pravdepodobnosti platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, neporušila rozsudok z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), na základe čoho treba zamietnuť argumentáciu uvádzanú v tejto súvislosti žalobkyňou v prvej časti prvého žalobného dôvodu.
- 46 Pokiaľ ide o kritiku žalobkyne založenú na tom, že ECB nepreukázala pravdepodobnosť platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, týka sa v skutočnosti dôvodnosti analýzy ECB. Treba ju preto prípadne preskúmať v rámci tretieho žalobného dôvodu.

O dôvode založenom na koncentrácii expozícií voči ŠDP (bod 2.2.3 napadnutého rozhodnutia)

- 47 Žalobkyňa sa domnieva, že ECB nemohla zohľadniť kritérium úrovne koncentrácie expozícií voči ŠDP bez porušenia rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472). Na jednej strane pripomína, že Všeobecný súd v tomto rozsudku rozhodol, že kritérium koncentrácie môže byť relevantné iba v prípade, pokiaľ by sa z dôvodu platobnej neschopnosti Francúzskej republiky nemohli od ŠDP získať sumy prevedené ako regulované úspory. Na druhej strane tvrdí, že ECB nepreukázala pravdepodobnosť tejto platobnej neschopnosti.
- 48 ECB odpovedá, že v rozsahu, v akom preskúmala a preukázala pravdepodobnosť platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, bola oprávnená zohľadniť úroveň koncentrácie expozícií žalobkyne voči ŠDP. Dodáva, že tento dôvod nepredstavoval rozhodujúce kritérium a bol posúdený s ohľadom na ostatné uvedené kritériá, ako to potvrdzuje metóda uplatnená v napadnutom rozhodnutí.
- 49 V bode 63 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), bolo rozhodnuté, že pokiaľ ECB nepreskúmala pravdepodobnosť platobnej neschopnosti Francúzskej republiky, dôraz kladený na objem expozícií žalobkyne voči ŠDP nemohol sám osebe odôvodniť zohľadnenie

uvedených expozícií vo výpočte ukazovateľa finančnej páky. Všeobecný súd totiž uviedol, že uvedený objem mohol byť relevantný len v prípade, ak by žalobkyňa z dôvodu platobnej neschopnosti Francúzskej republiky nemohla získať od ŠDP sumy prevedené ako regulované úspory a musela by pristúpiť k núdzovému predaju aktív.

50 Vyplýva z toho, že ECB mohla bez toho, aby porušila rozsudok z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), zohľadniť úroveň koncentrácie expozícií žalobkyne voči ŠDP, pokiaľ sa s týmto zohľadnením spájalo preskúmanie pravdepodobnosti platobnej neschopnosti Francúzskej republiky. Ako bolo vysvetlené v bodoch 44 a 45 vyššie, ECB vykonala toto preskúmanie.

51 Treba preto zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu.

O dôvode založenom na riziku núdzového predaja (bod 2.2.2 napadnutého rozhodnutia)

52 Žalobkyňa pripomína, že riadne vykonanie rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), vyžadovalo, aby ECB vykonala dôkladné preskúmanie regulovaných úspor na účely posúdenia, či bolo možné, že výbery regulovaných úspor predstavujú taký objem a takú neočakávanosť, že presahujú „závažné stresové podmienky“ stanovené v rámci výpočtu ukazovateľa likvidity. Tvrdí, že ECB nevykonala toto preskúmanie.

53 ECB na jednej strane nepreukázala, ako by časový odstup, o ktorom pripúšťa, že nevykazuje žiadne riziko likvidity, mohol napriek tomu predstavovať riziko finančnej páky.

54 ECB sa na druhej strane obmedzila na všeobecné a hypotetické úvahy bez preskúmania osobitostí regulovaných úspor. V tejto súvislosti uvádza, že predpoklad uvádzaný ECB v napadnutom rozhodnutí o náhlych a masívnych výberoch nie je podložený žiadnym konkrétnym údajom a nedá sa použiť na regulované úspory, ktoré majú dvojitú štátnu záruku súčasne voči vkladateľom aj úverovým inštitúciám a sú bezpečným prístavom v čase krízy.

55 Dodáva, že argumentácia ECB sa zakladá na predpoklade, že nedávny precedens ukázal, že k masívnym výberom (medzi 10 a 30 % vkladov) regulovaných úspor môže dôjsť v krátkom časovom období. V tejto súvislosti namieta, že v napadnutom rozhodnutí chýbajú vysvetlenia charakteristík príkladu, z ktorého ECB vychádzala, ako aj relevantnosť tohto príkladu.

56 Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že ani hypotéza masívneho výberu regulovaných úspor, ani hypotéza núdzového predaja nie sú vierohodné a že ECB týmto odôvodnením porušila rozsudok z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472).

57 ECB pripomína, že Všeobecný súd v tomto rozsudku rozhodol, že časový odstup medzi vykonaním úprav stanovísk mohol byť relevantným kritériom pri posúdení rizika finančnej páky bez toho, aby bol relevantným pre riziko likvidity, v prípade, ak by výbery uskutočnené vkladateľmi boli takého rozsahu, že by presiahli „závažné stresové podmienky“ stanovené v rámci výpočtu ukazovateľa likvidity.

58 ECB tvrdí, že starostlivo a nestranne preskúmala vlastnosti regulovaných úspor, čo ju priviedlo k názoru, že výbery klientov mohli presiahnuť scenáre „závažných stresových podmienok“ a že z tohto dôvodu bola oprávnená zohľadniť vo svojom posúdení kritérium časového odstupu medzi vykonaním úprav stanovísk. V tejto súvislosti pripomína, že časový odstup pri úpravách stanovísk so ŠDP môže byť desať dní, čo by znamenalo uplatnenie druhého stĺpca tabuľky nachádzajúcej sa v napadnutom rozhodnutí.

59 ECB uznáva, že sporiace produkty sú v čase krízy bezpečným prístavom, ale v podstate sa domnieva, že táto charakteristika je oddelená od rizika masívnych výberov (*bank run*), ktoré sa uplatňuje na regulované úspory z dôvodu ich veľmi vysokej likvidity. V tejto súvislosti pripomína, že neexistuje

zákonne obmedzenie výberov týchto úspor, čo ich robí porovnateľnými s klasickými bežnými účtami. ECB dodáva, že štátna záruka už nemôže chrániť pred každým rizikom masívnych výberov, keďže napadnuté rozhodnutie pripomína, že počas nedávnych bankových kríz boli zistené masívne výbery – od 10 do 30 % – vkladov, ktoré podliehajú systému ochrany vkladov.

- 60 ECB sa domnieva, že informácie uvedené v napadnutom rozhodnutí umožňujú posúdiť relevantnosť príkladu, z ktorého vychádzala.
- 61 ECB napokon v podstate zdôrazňuje, že preskúmanie rizika finančnej páky sa líši od preskúmania rizika likvidity a že článok 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 nestanovuje žiadnu metódu, ktorá sa má sledovať na účely preskúmania žiadostí podaných na základe tohto ustanovenia.
- 62 Všeobecný súd v bodoch 70 a 71 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), uviedol, že riziká spojené s nadmerným využívaním finančnej páky – teda povinnosť prijať neplánované opravné opatrenia podnikateľského plánu inštitúcie, vrátane núdzového predaja aktív, ktorý môže vyústiť do straty alebo úpravy hodnoty zostávajúcich aktív – sa naplnia v prípade nedostatočnej likvidity. Všeobecný súd v bodoch 73 až 78 tohto rozsudku tiež uviedol, že ECB sa v rozhodnutiach týkajúcich sa pomeru likvidity domnievala, že časový odstup medzi vykonaním úprav so stanoviskami ŠDP neprinášal riziko likvidity a že také bolo aj stanovisko Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EBA) v správe z 15. decembra 2015 o požiadavkách na čisté stabilné financovanie podľa článku 510 nariadenia č. 575/2013. Tieto konštatovania priviedli Všeobecný súd k formulácii troch záverov.
- 63 Po prvé Všeobecný súd v bode 79 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), rozhodol, že zásadná pozícia ECB, podľa ktorej by predmetný časový odstup medzi vykonaním úprav mohol napomáhať vzniku rizík spojených s nadmerným využívaním finančnej páky, pričom svojou všeobecnou povahou nepredstavuje riziko likvidity, sa musí považovať za zjavne nesprávnu.
- 64 Po druhé v bode 80 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), Všeobecný súd rozhodol, že predmetný časový odstup medzi vykonaním úprav so stanoviskami ŠDP mohol byť relevantný v súvislosti s rizikom finančnej páky, pričom nie je relevantný v súvislosti s rizikom likvidity, len v prípade, ak by boli výbery vkladov súvisiacich s regulovanými úsporami takého rozsahu, že by presahovali „závažné stresové podmienky“ stanovené v rámci výpočtu ukazovateľa likvidity podľa článku 412 ods. 1 nariadenia č. 575/2013.
- 65 Po tretie Všeobecný súd v bode 81 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), zdôraznil, že zohľadnenie takejto možnosti na účely zamietnutia žiadosti žalobkyne sa nemohlo vykonať bez dôkladného preskúmania vlastností regulovaných úspor zo strany ECB. Toto preskúmanie malo okrem iného viesť ECB k tomu, aby preskúmala, či vzhľadom na ich vlastnosti bolo možné, že výbery regulovaných úspor predstavujú taký objem a takú neočakávanosť, v prípade akých sa pristupuje k opatreniam stanoveným v článku 4 ods. 1 bode 94 nariadenia č. 575/2013 bez toho, aby mohla počkať na prevody finančných prostriedkov zo ŠDP z dôvodu úpravy stanovisk.
- 66 Vyplýva z toho, že Všeobecný súd nevytlúčil, že časový odstup medzi vykonaním úprav so stanoviskami ŠDP mohol byť zohľadnený pri príležitosti posúdenia rizika finančnej páky – pričom nepreukazuje problémy z hľadiska ukazovateľa likvidity – ale obmedzil túto možnosť len na hypotézu výberov presahujúcich „závažné stresové podmienky“ stanovené v rámci ukazovateľa likvidity. Okrem toho zdôraznil povinnosť ECB založiť svoje posúdenie na dôkladnom preskúmaní vlastností regulovaných úspor.
- 67 ECB sa v bode 2.2.2 napadnutého rozhodnutia domnievala, že regulované úspory mohli byť predmetom masívnych výberov v krátkom čase (až do 30 % v lehote kratšej ako päť dní) napriek štátnej záruke, ktorá sa s nimi spája. ECB pri odôvodnení tohto posúdenia vychádzala na jednej strane zo skúsenosti

z nedávnych bankových kríz, z ktorých vyplývalo, že v istej úverovej inštitúcii došlo k výberu 10 až 30 % jej vkladov za menej ako päť dní, a na druhej strane z osobitne likvidného charakteru regulovaných úspor. Okrem toho pripomenula, že výber 30 % predmetných vkladov by pre žalobkyňu znamenal vyplatenie asi 5,4 miliardy eur.

- 68 Na jednej strane z toho vyplýva, že ECB odkazom na masívne výbery vkladov v krátkom časovom období obmedzila zohľadnenie časového odstupu na vykonanie úprav medzi stanoviskami žalobkyne a ŠDP na prípad uvedený v bode 80 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), na základe čoho v tomto bode neporušila právnu silu rozhodnutej veci, spájajúcu sa s týmto rozsudkom. Treba preto vylúčiť argumentáciu, ktorú žalobkyňa uviedla v tejto súvislosti v tretej časti prvého žalobného dôvodu.
- 69 Pokiaľ ide na druhej strane o otázku, či ECB vyhovelá bodu 81 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), keď vykonala dôkladnú analýzu regulovaných úspor, Všeobecný súd sa domnieva, že táto otázka sa zhoduje s posúdením dôvodnosti napadnutého rozhodnutia a že je vhodné preskúmať ju spoločne s tretím žalobným dôvodom.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 429 ods. 14 a článku 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013

- 70 Tento žalobný dôvod, ktorý sa týka zákonnosti odôvodnenia uvedeného v bode 2.2.2 napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa na úroveň koncentrácie expozícií žalobkyne voči ŠDP, možno rozdeliť do dvoch častí.
- 71 V rámci prvej časti žalobkyňa v podstate vytýka ECB, že vychádzala z rizika koncentrácie vyvolaného expozíciami voči ŠDP, pričom toto riziko nemohlo byť zohľadnené pri uplatnení článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.
- 72 V rámci druhej časti žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB si priznala normatívnu právomoc prijatím metódy všeobecného dosahu pri posúdení tohto rizika, pričom jej bola zverená iba individuálna rozhodovacia právomoc.

O prvej časti druhého žalobného dôvodu spochybňujúcej zohľadnenie rizika koncentrácie predstavovaného expozíciami voči ŠDP

- 73 Žalobkyňa sa domnieva, že zohľadnenie rizika koncentrácie preukazuje, že ECB používa svoje právomoci podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 na iné účely než na tie, ktoré jej boli zverené, a síce na kontrolu rizika koncentrácie predstavovaného expozíciami voči ŠDP, pričom podľa článku 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 expozície voči štátom nie sú zohľadnené vo výpočte tohto rizika. Vyvodzuje z toho, že ECB na jednej strane porušila článok 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 a na druhej strane použila právomoc, ktorú jej zveruje článok 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, na účel, ktorý nie je stanovený týmto ustanovením.
- 74 ECB sa domnieva, že argumentáciu žalobkyne treba zamietnuť.
- 75 Žalobkyňa v rámci tejto časti druhého žalobného dôvodu v podstate uvádza dve výhrady založené na porušení článku 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 na jednej strane a článku 429 ods. 14 tohto nariadenia na strane druhej.
- 76 Na úvod treba uviesť, že v rozsahu, v akom žalobkyňa spochybňuje, že ECB zohľadnila riziko koncentrácie pri preskúmaní ukazovateľa finančnej páky, je pojem riziko koncentrácie uvedený tak v smernici 2013/36, ako aj v nariadení č. 575/2013.

77 Podľa článku 81 smernice 2013/36:

„Príslušné orgány zabezpečia, aby sa riziko koncentrácie vyplývajúce z expozícií voči každej samostatnej protistrane vrátane centrálnych protistrán, skupinám prepojených protistrán a voči protistranám z rovnakého hospodárskeho odvetvia, geografického regiónu alebo pôsobiacich v rovnakej oblasti činností alebo komodít, alebo riziko vyplývajúce z používania postupov na zmiernenie kreditného rizika, a predovšetkým riziká spojené s veľkými nepriamymi expozíciami voči kreditným rizikám, ako napríklad voči jedinému emitentovi kolaterálu, riešili a kontrolovali okrem iného pomocou písomne podložených politík a postupov.“

78 Článok 395 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 sa týka rizika koncentrácie predstavovaného klientom alebo skupinou prepojených klientov. V podstate sa snaží zabrániť expozíciám voči nim, ktoré presahujú 25 % kapitálu inštitúcie alebo 150 000 000 eur, podľa toho, ktorá hodnota je vyššia.

79 Vyplýva z toho, že krytie a kontrola rizika koncentrácie v podstate smerujú k posúdeniu úrovne diverzifikácie expozícií úverovej inštitúcie a k zabráneniu príliš veľkej koncentrácii uvedených expozícií voči niektorým protistranám.

80 Pokiaľ ide po prvé o výhradu založenú na porušení článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, vzniká otázka, či je úroveň koncentrácie predmetných expozícií voči ŠDP relevantnou úvahou pri výkone tohto ustanovenia.

81 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bode 51 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), zdôraznil, že priznanie právomoci príslušným orgánom pri uplatnení článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013 malo za cieľ umožniť im, aby sa rozhodli medzi cieľom ukazovateľa finančnej páky – ktorý je veľkosťou celkovej expozície úverovej inštitúcie bez zváženia rizika – a možnosťou vylúčiť z výpočtu tohto ukazovateľa niektoré expozície s osobitne nízkym rizikovým profilom, ktoré nevyplývajú z investičnej voľby úverovej inštitúcie.

82 V prípade, že by riziko platobnej neschopnosti protistrany nemohlo byť vylúčené, úroveň koncentrácie dotknutých expozícií by mohla predstavovať relevantnú úvahu pri rozhodovaní, ktoré musí urobiť ECB.

83 Tak rozhodol Všeobecný súd v bode 63 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472). Tvrdenie ECB založené na objeme expozícií voči ŠDP totiž nebolo zamietnuté z dôvodu, že táto úvaha nebola relevantná. Naopak, Všeobecný súd zdôraznil, že objem expozícií voči ŠDP mohol byť relevantný v prípade, ak by žalobkyňa z dôvodu platobnej neschopnosti Francúzskej republiky nemohla od ŠDP získať sumy prevedené ako regulované úspory a musela by pristúpiť k núdzovému predaju aktív.

84 ECB teda bez toho, aby sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, zohľadnila úroveň koncentrácie expozícií žalobkyne voči ŠDP podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.

85 Pokiaľ ide po druhé o výhradu založenú na porušení článku 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, žalobkyňa v podstate tvrdí, že ECB nemohla zohľadniť riziko koncentrácie voči ŠDP, keďže tento typ expozície je vylúčený z výpočtu rizika koncentrácie.

86 Je síce pravda, že pri uplatnení článku 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 sú expozície voči ŠDP vylúčené z uplatnenia článku 395 ods. 1 tohto nariadenia, teda že nie sú zohľadnené z titulu posúdenia rizika koncentrácie stanoveného týmto ustanovením. Predmetné rozhodnutie sa však netýka dodržania článku 395 ods. 1 tohto nariadenia, ale jeho článku 429 ods. 14.

87 Vyplýva z toho, že článok 400 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 nie je uplatniteľný na prejednávanú vec a žalobkyňa preto nemôže ECB vytýkať, že ho porušila.

88 Treba preto zamietnuť prvú časť druhého žalobného dôvodu.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu, spochybňujúcej v podstate uplatnenie metódy všeobecného dosahu zo strany ECB

- 89 Žalobkyňa zdôrazňuje, že právomoci zverené ECB nariadením č. 1024/2013 sa obmedzujú na overenie dodržiavania nariadenia č. 575/2013 úverovými inštitúciami a že nedisponuje žiadnou normatívnou právomocou. Tvrdí, že stupnica týkajúca sa úrovni koncentrácie nachádzajúca sa v napadnutom rozhodnutí je podľa ECB prezentovaná ako stupnica so všeobecným dosahom, keďže sa má uplatňovať na každú úverovú inštitúciu, ktorá si chce uplatniť výhodu podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013. ECB sa preto zamerala na riešenie všeobecného rizika koncentrácie expozícií voči subjektom verejného sektora a tým prekročila právomoci, ktoré jej boli zverené článkom 4 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 1024/2013.
- 90 ECB sa domnieva, že argumentáciu žalobkyne treba zamietnuť.
- 91 Ako bolo zdôraznené v bode 15 vyššie, ECB v napadnutom rozhodnutí uplatnila metódu zohľadňujúcu tri kritériá, vrátane kritéria stupňa koncentrácie predmetných expozícií. Táto metóda sa odráža v tabuľke spresňujúcej percentuálne podiely vylúčenia vyplývajúce zo vzájomného pôsobenia týchto troch kritérií.
- 92 Treba konštatovať, že ECB touto metódou iba stanovila orientačné pravidlo správania o spôsobe, akým chcela využiť právomoc, ktorú jej zveruje článok 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.
- 93 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že súd Európskej únie uznal zákonnosť obdobných nástrojov obmedzenia diskrečnej právomoci bez ohľadu na to, či sú pravidlá správania stanovené v interných smerniciach (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. januára 1974, Louwage/Komisia, 148/73, EU:C:1974:7, bod 12, a z 24. októbra 2018, Fernández González/Komisia, T-162/17 RENV, neuvverejnený, EU:T:2018:711, bod 60) alebo v usmerneniach, ktoré boli uverejnené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 209 až 211, a z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvverejnený, EU:C:2013:351, bod 53).
- 94 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, túto metódu nemožno považovať za prijatie normatívneho aktu ECB presahujúceho rámec právomocí, ktoré jej boli zverené nariadením č. 1024/2013. Ide totiž iba o orientačné pravidlá správania, ktorých existencia neoslobodzuje ECB od konkrétneho preskúmania každej individuálnej situácie, ktoré ju môže priviesť k neuplatneniu danej metódy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 209 až 211).
- 95 Za týchto podmienok bola ECB oprávnená zdôrazniť v napadnutom rozhodnutí metódu, ktorú mala v úmysle sledovať pri uplatnení článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, pokiaľ sa nevyhla konkrétnemu preskúmaniu individuálnej situácie žalobkyne.
- 96 Vzhľadom na to treba zamietnuť druhú časť druhého žalobného dôvodu, a teda tento žalobný dôvod v celom rozsahu.

O treťom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení zo strany ECB

- 97 Žalobkyňa tvrdí, že v troch odôvodneniach napadnutého rozhodnutia, o ktoré sa ECB opierala na účely odmietnutia vyhovieť jej žiadosti v celom rozsahu, došlo k zjavne nesprávnomu posúdeniu.

- 98 Pokiaľ ide o rozsah súdneho preskúmania dôvodnosti týchto dôvodov, ktoré má vykonávať Všeobecný súd, keďže má ECB diskrečnú právomoc a v dôsledku toho aj širokú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či prizná alebo neprizná nárok podľa článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013, toto súdne preskúmanie ho nesmie viesť k tomu, aby nahradil posúdenie ECB svojím vlastným posúdením, ale jeho cieľom je preveriť, či napadnuté rozhodnutie nevychádza z nesprávneho zistenia skutkového stavu a či nie je poznačené nesprávnym právnym posúdením alebo zjavne nesprávnym posúdením, alebo či nedošlo k zneužitiu právomoci (pozri rozsudok z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB*, T-758/16, EU:T:2018:472, bod 30 a citovanú judikatúru).
- 99 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že ak majú inštitúcie takúto mieru voľnej úvahy, dodržiavanie záruk priznaných právnym poriadkom Únie v správnych konaniach má o to podstatnejší význam. Medzi tieto záruky priznané právnym poriadkom Únie v správnych konaniach patrí najmä zásada riadnej správy vecí verejných, ku ktorej sa viaže povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu (pozri rozsudok z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB*, T-758/16, EU:T:2018:472, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 100 Všeobecný súd uvádza, že argumentáciu žalobkyne možno rozdeliť do troch častí, ktoré spochybňujú dôvodnosť odôvodnení napadnutého rozhodnutia a týkajú sa po prvé posúdenia rizika núdzového predaja (bod 2.2.2 napadnutého rozhodnutia), po druhé posúdenia kreditnej kvality ústrednej správy (bod 2.2.1 napadnutého rozhodnutia) a po tretie úrovne koncentrácie jej expozícií voči ŠDP (bod 2.2.3 napadnutého rozhodnutia).
- 101 Žalobkyňa v rámci prvej časti tretieho žalobného dôvodu tvrdí, že ECB porušila svoje povinnosti v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 99 vyššie, keď pri posúdení rizika núdzového predaja nezohľadnila vlastnosti regulovaných úspor. Po prvé regulované úspory z dôvodu dvojitej štátnej záruky zohrávajú rolu bezpečného prístavu v prípade krízy. Po druhé regulované úspory sa podstatne líšia od ostatných externých zdrojov ako sú zadĺženia alebo bežné vklady z dôvodu ich štrukturálne vyváženého charakteru pri bilancii medzi centralizovanými regulovanými vkladmi a pohľadávkami rovnakej hodnoty voči ŠDP. Po tretie objem regulovaných úspor nezávisí od stratégie úverovej inštitúcie, ale od faktorov mimo jej kontroly, keďže táto inštitúcia pôsobí len ako sprostredkovateľ prevodu medzi vkladateľom a ŠDP. Po štvrté absenciu vzniku rizika finančnej páky regulovanými úsporami potvrdzuje správa EBA, ako aj normotvorca Únie, ktorý zaviedol mechanizmus automatickej výnimky pri príležitosti reformy nariadenia č. 575/2013.
- 102 Žalobkyňa okrem toho odkazuje na argumentáciu, ktorú uviedla v rámci prvého žalobného dôvodu, a opakuje svoju argumentáciu, podľa ktorej ECB na jednej strane nepreukázala, v čom časový odstup desiatich dní medzi vykonaním úprav predstavuje riziko likvidity v rámci posúdenia ukazovateľa finančnej páky, pričom nepredstavuje riziko v rámci posúdenia ukazovateľa likvidity, a na druhej strane, že hypotéza rizika masívnych výberov (*bank run*) týkajúcich sa 10 až 30 % vkladov za menej ako päť dní, z ktorej vychádza ECB, je neoveriteľná a irelevantná.
- 103 ECB tvrdí, že zohľadnila osobitné vlastnosti regulovaných úspor. Po prvé osobitne bezpečný charakter regulovaných úspor súvisí s absenciou rizika straty vloženého kapitálu a nemá vplyv na riziko masívnych výberov, ktoré vyplýva z osobitne likvidného charakteru tohto typu vkladov. Po druhé bilančná rovnováha regulovaných úspor nemá vplyv na riziko finančnej páky a je v každom prípade relatívna. Po tretie žalobkyňa nesprávne tvrdila, že nemala žiaden vplyv na zvýšenie rozsahu regulovaných úspor, keďže rozdelenie týchto úspor vyžadovalo z jej strany pozitívny krok a ona ho podporovala. Po štvrté vyvracia relevantnosť stanoviska EBA a zmeny vykonané pri príležitosti prepracovania nariadenia č. 575/2013.
- 104 ECB odkazuje aj na argumentáciu, ktorú už uviedla v rámci prvého žalobného dôvodu. Domnieva sa, že správne posúdila riziko núdzového predaja v očakávaní úprav stanovísk so ŠDP, a opakuje svoje tvrdenie, podľa ktorého čísla 10 až 30 % výberov v lehote piatich dní vyplývajú z nedávneho príkladu. Tvrdí, že preukázala, že časový odstup desiatich dní na úpravu stanovísk môže spôsobiť riziko finančnej

páky, a uvádza, že toto kritérium samo osebe neodôvodnilo napadnuté rozhodnutie. Napokon zdôrazňuje, že vysvetlila, prečo sa posúdenie rizika likvidity líši v rámci posúdenia ukazovateľa finančnej páky a v rámci posúdenia ukazovateľa likvidity, keďže mohlo presiahnuť scenáre „závažných stresových podmienok“ stanovené v tomto druhom rámci.

- 105 Z časti napadnutého rozhodnutia zhrnutej v bode 67 vyššie vyplýva, že ECB sa v podstate opierala o dve odôvodnenia, keď dospela k záveru, že sumy, ktoré bola žalobkyňa povinná previesť na ŠDP, predstavovali riziko núdzového predaja, a to na jednej strane o osobitne likvidný charakter týchto úspor a na druhej strane o skúsenosť z nedávnych bankových kríz.
- 106 V prvom rade treba zdôrazniť, že podľa judikatúry citovanej v bode 99 vyššie mala ECB starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu. Okrem toho z dôvodov vysvetlených v bodoch 66 a 69 vyššie bola ECB povinná vykonať, na účely zosúladenia sa s bodom 81 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), dôkladné preskúmanie vlastností regulovaných úspor.
- 107 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu zmienku o základnej vlastnosti regulovaných úspor uvádzanej žalobkyňou, teda o ich charaktere „bezpečného prístavu“ v prípade bankovej krízy.
- 108 Tento charakter „bezpečného prístavu“ je z právneho hľadiska dostatočne preukázaný dôkazmi predloženými žalobkyňou, čo napokon ECB vo svojich písomnostiach nespochybňuje.
- 109 Žalobkyňa pripomína, že *Cour des comptes* (Dvor audítorov, Paríž, Francúzsko) zdôraznil vo svojej výročnej správe z roku 2010, že „finančná kríza znázornila atraktívny charakter [vkladnej knižky A] pre vkladateľov so zvýšenou opatrnosťou pri investovaní“. Rovnako denník *Le Monde* vo svojom vydaní z 19. februára 2009 zdôraznil, že „čistý výnos z vkladnej knižky A dosiahol 18,7 miliardy eur v roku 2008, čo je historická úroveň, ktorá asi trojnásobne presahuje bývalý rekord, vklady predstavovali 139,2 miliardy eur koncom decembra [2008], podľa údajov uverejnených... Banque de France (Francúzska národná banka)“ a že „vkladná knižka A ťažila zo svojho štatútu bezpečného prístavu od začiatku finančnej krízy, ako aj z vysokej miery návratnosti zvýšenej o 4 % medzi 1. augustom 2008 a 1. februárom 2009“.
- 110 Vyplýva z toho, že počas bankovej krízy má objem vkladov do regulovaných úspor tendenciu skôr rásť než klesať z dôvodu výberu vkladov francúzskymi sporiteľmi, keďže títo sporitelia uprednostňujú tento typ investícií.
- 111 Po druhé žalobkyňa tiež správne uvádza, že je v podstate málo pravdepodobné, že regulované úspory prispievajú k nadmernému využívaniu finančnej páky.
- 112 Ako v tejto súvislosti zdôraznil Všeobecný súd v bode 41 rozsudku z 13. júla 2018, *Crédit agricole/ECB* (T-758/16, EU:T:2018:472), z odôvodnenia 90 nariadenia č. 575/2013, ako aj z definícií uvedených v článku 4 ods. 1 bodoch 93 a 94 toho istého nariadenia vyplýva, že nadmerné využívanie finančnej páky sa vzťahuje na situáciu, v ktorej úverová inštitúcia financuje významnú časť svojich investícií skôr prostredníctvom zadlženia ako z vlastných zdrojov. Riziko teda spočíva v tom, že úverová inštitúcia nemá dostatočné vlastné zdroje na to, aby čelila žiadostiam o splatenie dlhov a musí naliehavo predať niektoré svoje aktíva. Negatívne dôsledky tohto naliehavého zníženia úrovne finančnej páky počas finančnej krízy boli uvedené v odôvodnení 90 nariadenia č. 575/2013 takto:

„... V dôsledku toho zosilneli tlaky smerom nadol na ceny aktív, čo spôsobilo inštitúciám ďalšie straty, ktoré zasa viedli k ďalšiemu poklesu ich vlastných zdrojov; zníženie dostupnosti úverov pre reálne hospodárstvo a hlbšia a dlhšia kríza boli konečnými dôsledkami tejto negatívnej špirály“.

- 113 Na rozdiel od vkladov ponechaných úverovým inštitúciám na voľné disponovanie – ktoré môžu byť predmetom akéhokoľvek typu investovania, vrátane rizikových alebo nelikvidných aktív, ktoré môžu prispieť k nadmernému využívaniu finančnej páky – v prejednávanej veci ide o sumy, ktoré je žalobkyňa povinná previesť na ŠDP, ktoré teda nemôžu byť investované do rizikových alebo nelikvidných aktív.
- 114 Napokon po tretie treba uviesť, že na rozdiel od bežných vkladov, na ktoré sa vzťahuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/49/EÚ zo 16. apríla 2014 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 149), v rámci ktorej je stanovená len ochrana vkladateľov prostredníctvom fondu financovaného úverovými inštitúciami, na sumy, ktoré sú úverové inštitúcie povinné previesť na ŠDP, sa vzťahuje dvojité záruka Francúzskej republiky. Článok 120-I zákona č. 2008-1443 opravného rozpočtu na rok 2008 z 30. decembra 2008 (JORF z 31. decembra 2008, s. 20518), na ktorý odkazuje článok L.221-7-V CMF, stanovuje štátnu záruku proti prípadnému neplneniu záväzkov ŠDP nielen voči vkladateľom, ale aj v prospech úverových inštitúcií.
- 115 V druhom rade a vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 107 až 114 vyššie sa treba domnievať, že odôvodnenie založené na osobitne likvidnom charaktere regulovaných úspor neumožňuje samo osebe preukázať dôvodnosť záveru ECB o riziku núdzového predaja.
- 116 Hoci totiž táto likvidita môže skutočne podporiť výbery daných úspor sporiteľmi, z dôkazov predložených žalobkyňou zároveň vyplýva, že táto likvidita sa zúčastňuje aj na ich charaktere „bezpečného prístavu“ v krízových situáciách. Likvidita totiž prispieva k tomu, že sporiteľom poskytuje nástroj, ktorý je zároveň likvidný – umožňuje im uskutočňovať výbery a platby ako v prípade bežného účtu – a je vysoko bezpečný, ako pripomína výročná správa strediska pre monitorovanie regulovaných úspor, podľa ktorej „vzhľadom na nárast neistoty a volatility na finančných trhoch v roku 2011 tradičná istota ponúkaná investovaním garantovaným štátom, ktoré je úplne likvidné a ktorého návratnosť je oslobodená od zdanenia, prispela k jeho atraktivnosti“.
- 117 Vyplýva z toho, že dôvodnosť tohto dôvodu závisí prevažne na odôvodnení ECB vychádzajúcom zo skúsenosti z nedávnych bankových kríz.
- 118 V tejto súvislosti treba v treťom rade uviesť, že z napadnutého rozhodnutia a z odpovedí ECB na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania vyplýva, že ECB sa opierať len o jediný príklad, keď dospela k záveru, že „skúsenosť s nedávnymi bankovými krízami ukázala, že došlo k masívnym výberom vkladov“. Pri otázke, ktorá jej bola dvakrát položená v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, ECB nechcela z dôvodu zachovania dôvernosti uviesť identitu úverovej inštitúcie, na ktorú odkazovala. Vo svojich odpovediach však objasnila základné vlastnosti vkladov, ktoré boli predmetom masívnych výberov. Išlo o vklady splatné na požiadanie, na ktoré sa vzťahoval mechanizmus ochrany v prospech vkladateľov, vyplývajúci z prebratia smernice 2014/49.
- 119 Aby bol príklad zohľadnený ECB relevantný v rámci dôkladnej analýzy vlastností regulovaných úspor, ktorú mala vykonať, musel sa nevyhnutne týkať vkladov prezentujúcich dostatočne podobné vlastnosti s vkladmi vykonanými z titulu regulovaných úspor.
- 120 Vzhľadom na informácie poskytnuté ECB sa Všeobecný súd domnieva, že to nebol tento prípad.
- 121 V tejto súvislosti treba uviesť, že z hľadiska prispenia ku vzniku nadmerného využívania finančnej páky zmienka ECB o vkladoch splatných na požiadanie predpokladá slobodné používanie týchto vkladov dotknutou úverovou inštitúciou, vrátane ich použitia v rizikových alebo nelikvidných aktívach. Z dôvodov vysvetlených v bodoch 111 až 113 vyššie sa v tomto daný príklad líši od vkladov, ktoré je žalobkyňa povinná previesť na ŠDP, o ktoré ide v prejednávanej veci.

- 122 Treba okrem toho konštatovať, že existuje druhý rozdiel medzi príkladom, ktorý vzala do úvahy ECB, a regulovanými úsporami, ktorý sa týka toho, ako vkladatelia vnímajú bezpečnosť svojich vkladov, a teda možnosti, že tieto vklady budú predmetom masívnych a náhlych výberov v prípade krízy. Z dôvodov vysvetlených v bode 114 vyššie totiž uplatnenie samotného systému vychádzajúceho z prebratia smernice 2014/49 nemožno považovať za dostatočne podobné regulovaným úsporám, ktoré sú, ako bolo zdôraznené v bodoch 107 až 110 vyššie, vnímané ako „bezpečný prístav“ v čase krízy.
- 123 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že žalobkyňa správne vytýka ECB, že porušila svoje povinnosti v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 99 vyššie, keď pri posúdení rizika núdzového predaja nevzala do úvahy všetky vlastnosti regulovaných úspor. Treba preto vyhovieť prvej časti tretieho žalobného dôvodu.
- 124 Navyše z dôvodov vysvetlených v bode 69 vyššie z toho treba vyvodiť, že ECB nesprávne uplatnila bod 81 rozsudku z 13. júla 2018, Crédit agricole/ECB (T-758/16, EU:T:2018:472), podľa ktorého mala svoju analýzu založiť na vlastnostiach regulovaných úspor. Treba preto vyhovieť aj argumentácii vznesenej v tejto súvislosti v tretej časti prvého žalobného dôvodu.
- 125 Odôvodnenie uvedené v bode 2.2.2 napadnutého rozhodnutia je teda nezákonné.
- 126 Vzhľadom na metódu, ktorú uplatnila ECB, sa treba domnievať, že odôvodnenia uvedené v bodoch 2.2.1 a 2.2.3 napadnutého rozhodnutia – ktoré sa týkajú postupne kreditnej kvality ústrednej správy a úrovne koncentrácie expozícií voči ŠDP – za predpokladu, že nie sú nezákonné, neumožnili odôvodniť odmietnutie žiadosti žalobkyne. Na základe danej metódy by totiž zohľadnenie len týchto odôvodnení nevedlo k tomu, že by bolo žalobkyni odmietnuté úplné uplatnenie výnimky stanovenej v článku 429 ods. 14 nariadenia č. 575/2013.
- 127 Treba preto vyhovieť tejto žalobe a zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom ECB nepovolila žalobkyni vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky 34 % jej expozícií voči ŠDP bez toho, aby bolo potrebné preskúmať argumentáciu uvádzanú žalobkyňou v súvislosti s inými odôvodneniami ako s odôvodnením uvedeným v bode 2.2.2 napadnutého rozhodnutia.

O trovách

- 128 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže ECB nemala vo svojich návrhoch úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskej centrálnej banky (ECB) ECB-SSM-2019-FRCAG-39 z 3. mája 2019 sa zrušuje v rozsahu, v akom ECB nepovolila spoločnosti Crédit Lyonnais vylúčiť z výpočtu ukazovateľa finančnej páky 34 % jej expozícií voči Caisse des dépôts et consignations (Štátna depozitná pokladňa).**
- 2. ECB je povinná nahradiť trovy konania.**

Tomljenović

Schalin

Nömm

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. apríla 2021.

Podpisy